

му, и въ една торбичка ще ги сложите при мене..

И разчувствуванъ, разплаканъ, той прибави:

— Отиде си при Кирчо... Той ѝ бѣ най-любимия... Последното ни дете... и единствено момче.

Гоститѣ кимаха глава съ съчувствие и разбираше и поглеждаха умрѣлата студено и съ страхъ. Божана и Сийка съ нетърпение чакаха да дойде по-скоро свещеника и колесницата.

VI.

И тогава се случи това за което писа пресата и за което дълго се приказваше въ цѣлия градъ. Братътъ на покойната, докторъ Ихтибаровъ, влѣзе съ дъщеря си въ приемната и, като слагаше цвѣтя въ ковчегъ, помилва пожълтѣлото чело на сестра си и се наведе да я цѣлуне. А като я цѣлуна, той остана загледанъ въ нея. Той поклати глава и съ въздишка каза:

— Видѣхъ колесницата идва. И попъ Драганъ изви съ файтона насамъ. Всичко е готово, генерале, нали? И въ общината?

Генералътъ разплаканъ отвърна:

— Всичко... всичко... и коститѣ на Кирчо били измити, сега ми докладва човѣкътъ, който се грижи за погребението...

Но той не довърши, когато общъ викъ на ужасъ се изтръгна отъ устата на всички гости. Всички тѣ поискаха да избѣгатъ къмъ вратата, а стояха като вцепенени на едно мѣсто. Само докторътъ и генералътъ не изгубиха смѣлостъ и се приближиха до ковчегъ.

Умрѣлата бѣше отворила очи и гледаше строго предъ себе си. Очевидно, тя бѣ се събудила отъ своята мнима смъртъ и още безъ съзнание за околното, запита: